

**ФРИДРИХ
ВИЛЬГЕЛЬМ
НИЦШЕ**

DITYRAMBEJA

Фридрих Ницше

Dityrambeja

«Public Domain»

Ницше Ф. В.

Dityrambeja / Ф. В. Ницше — «Public Domain»,

Содержание

VERIVALA	5
HUIPUILLA	6
SANKARIT SOTII	8
MITÄ VUOTATTE?	9
KANSAN SANKARI	10
KUSTAA III.	11
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Aarni Kouta Dityrambeja

VERIVALA

Verivalani vannonut oon.
En tahdosta isien, ystävien
kuin Hannibal muinen,
en suitsussa jumalain alttarien.
Minä valani vannoin
kun yöhyt ylläni synkkänä uhkas,
kun tähdet ei välkkyneet kannella taivaan,
vihan salamat viilsi vain pimeätä pintaa,
min alla purjehti pilvet.

Verivalani vannonut oon.
En kosto vierahan, vennon heimon,
mi omaani uhkaa,
en vuorille nousta ja laaksoihin laskea,
miss' aavoilla välkkyvi kultaiset viljat,
en polkea peltoja, tallata tarhoja
vainoojan maan.

Minä vannoin laaksoista vuorille nousta,
heimoni hyljätä, ystävät heittää,
jumalien suitsuvat alttarit jättää,
yksin taistella, kamppailla, nousta,
kuiluja, kulkea, tuskia tuntea,
korkeella kangastushuippuja nähdä,
joille aurinko purppurahehkun
kirkkaimman heittää,
joilla humisee raikkaammat tuulet.

Alla syvimät, synkimmät kuilut,
yllä hopea-kangastus huiput.

HUIPUILLA

Taivas yllä, manner alla,
ympärillä hyiset huiput,
talven kirkkahat kinokset.

Alla uhkuvi elämä,
puhkeavi puihin pihka,
sihisevi mannun mahla,
tuulet ilman tuoksutäydet.

Täällä talvi, viima vinha,
silmä siinnossa lumien,
katse kentillä kiteiden,
sydän surmien ilossa,
mieli häissä Hallatarten.

Kevät keikkuen tulevi,
mielet innosta ilona,
veret valta-valkeana,
tulet Helka-helluntaiset,
rukoukset, riemu soipi,
sydän inehmon herkkä, hellä.

Tääll' ei riemuita, rukoilla,
tääll' ei liesku luojan liekit,
sydän ei säälistä sykähdä,
aatos lemmestä avarru,
tääll' ei syytä, syyttömyyttä.
Tunnon jää on ainut lämpö,
mielen halla hyyrrelamppu,
joka sähköyksen säkenöi,
kuumottavi keskiyössä.

Veljenkättä kaikki lyövät.
Kirpoavi kahle, muurit
murtuu raudan, roudan luomat.
Vapahina vangit valjut!
Kajastavi toivo kirkas,
unet, uskot uudet luopi.

Tääll' ei vankeja, vapaita,
veljeyttä, vertaisuutta,
tääll' ei uskoja, unia,
tääll' ei toivoa, totuutta,
ylin yks' on käsky kylmä:
korkealla aina kierrä,

niinkuin tähti talvitaivon,
pyhä, puhdas, koskematton,
kiillä, konsa ei kimalla
päivän kirkas kultakehrä,
itse pakkasen purema
muille tuhlaten tulesi
näytä oudot ilmanrannat
yösen synkät umpiukset,
vaivan ylpeän ylängöt.

SANKARIT SOTII

Pois katsojajoukot,
pois aseita, kalpoja kantavat joukot,
nyt sankarit sotia käyvät!

Säilittä sotivat, kalvoitta kamppailevat,
ei paisu julmina käsien jänteet,
vihan vasamat silmissä yksin säihkyä,
lyö aivoissa säkenöivät salamat oudot,
yö synkkänä yllä ja alla lepää.

Pois katsojalaumat, kun sankarit sotii!

Yö näkevi yksin sen tulen, mi uhmaa
taivaita, maita ja meriä, joita
tuhannet tuulet pilviin nostaa,
kuiluihin viskaa.
Yö näkevi mykkä ja helmaansa peittää.

Sankarit sotii, sankarit sotii,
tuskat tuimimmat rintoja polttaa,
sydämiä leikkaa.
Kuiluihin syöksyvät sadat ja kaatuu,
kuiluista nousevat tuhannet taasen,
nousevat, sotivat, häipyvät yöhön,
mi mykkänä lepää.

Sankarit sotii,
etäältä himmeä rusko vain hohtaa
kerran nousevan päivän, mi takaa
vuorien synkkien säteitä heittää
harvoja, valjuja taistojen teille.

MITÄ VUOTATTE?

Mitä vuotatte meiltä, te kirjavat joukot?

Me seisomme yössä. Henkemme soihtu
suurena palaa, kun sammuvi tulet
taivaan ja maan. Kun pimeys saartaa
vuorisen, louhisen, jylhän tienoon.
Mitä vuotatte meiltä?

Me emme seuraanne konsana liity,
emme kanssanne valloita maita, mahteja kumoo,
emme vajoo kuin pisara vajoo
hyskyvään mereen. On henkemme ylpee.

Me yksin seisomme vartiona yössä.
Mitä vuotatte meiltä?

Ei leimua soihtumme teidän vuoksi,
ei valaise teitänne, matkaanne johda.
Eri matka on teillä ja toinen on määrä.
Oma tiemme on kallein, määrämme korkein,
etäisin, suurin.

Erotkohon tiemme!

Te pyrkikää tulienne pienien ääreen,
majojenne rauhaan tai taistonne teille.
Me synkkiä polkuja taivallamme,
louhia kuljemme, kuiluja käymme.

Me sytytämme soihtumme suurehen liekkiin,
mi valaisevi etäisintä, oudointa mailmaa,
jonne ei silmämme, aatteenne kannaa.

Me seisomme yksin. Teitä on tuhansia,
mitä vuotatte vielä?

KANSAN SANKARI

Sa hyvähuutoja jos joukon kaipaat,
niin ällös puhuko, vaan sammalla,
ja hosianna huutaa he, jos saavut
sa ratsastaen – aasintammalla.

KUSTAA III. (1792)

1

MUSTAT NAAMIAISET

Valomerenä välkkyvi valtiaan linna,
rusoaaltoina vyöryvä silkkien vuo,
tulenlieskoina säihkyvät timantit leimuu,
tuhat salamoivaa tähteä kristallit luo,
käy maljoissa veripuna-viinien kuohu,
hovi juhlivi, pauhaten soitot ne soi,
yli kaikkien valtias vaieten katsoo,
maan aurinko, nousevan aamun koi.

Mitä maastansa hän, mitä tuhansista noista,
välikappaleita käsissä luovan ne vain!
Hän juhlivi tänään, jo huomenna nostaa
tuhosäihkyvän säilän ja polkevi lain.
Mitä miljonista hän, joka huipuilla elää,
ne juhlien nääntyy, kun nousevi hän.
Oma voima ja valta on määränsä korkein
yli herkkien tunteiden, säälinnän.

Te polvistukaa, miljonat, valtiaan eteen,
kun voittojensa vaunut ne ylitsenne käy,
hän kovimmista kovin on, vahana vaipuu
ken käskynsä valtaa ei tuntevan näy,
te taivutte, uudesti-luojanne taltta
kun raivoten marmorinne pintahan lyö,
te vapisette, luovat ovat ankaria aina,
ja murtaminen aina on ankaran työ!

2

VALTIAS MIETTII

Te vaaditte vapautta, meluavat joukot!

Ei vapautta teille! Kultainen koru
on vapaus, jolla voi leikkiä yksin
ankarat, suuret ja käskevät henget.
Ei vapautta teille! Ei helmiä heitetä
sikojen eteen, ei timantteja kylvetä
tielle, min pintaa
polkevi räyhäävä, roskainen rahvas!

Ei vapautta teille, on onnenne totella
ja käskystä ankarien verihin otella,
kun lankeaa elämän ja kuoleman arpa.
Ei vapautta teille! Vain suuria henkiä varten on vapaus.
Se öinen on taivas, min korkea kansi
kultana säihkyvi outoja tulia,
se rusko on uusien päivän, mi uinuu
helmassa taivasta kantavain vuorten,
se synkin on pilvi, min kahleissa säihky
tuhansia vasamia ylpeän vaivan,
se suurin on salama, se mustin on yö,
mi raivosta nauraen tultansa lyö.

Ei vaalijoiksi teistä sen valkean vallan,
ei päästäjiksi synkeiden pilvien kohdun,
ei leikkienne tantere kultainen kenttä
öisien tulten.
On onnenne käskyä ankarien kuulla.

On vapaus käskeviä henkiä varten.
He tanssivat soidessa salamien säilän,
he huippuja kulkevat, allansa kuilut,
elämä ja ihmiset, kuoleman kauhu.
He uhraavat itsensä, uhraavat toiset,
he huoli ei onnesta vaistot kun johtaa
polkuja taistojen, voittojen heitä.
He kovinta etsivät, vastusta vaikeinta,
jylhintä vuorta, min kylkehen kylmään
väkevimmät vasamansa iskeä saavat,
he etsivät taistoa, leikkaavat voittoa,
vuottaen salamoiden suurinta soittoa,
he uhraavat itsensä, uhraavat toiset,
kun välkkyvi kullassa kaukaisin maali,
he herroja ovat, te kuulijoita käskyn,
mi korkeilta vuorilta laaksoihin kaikuu.
Ei vapautta teille!

3

TULI VALLOILLA ON

»Tuli valloilla on!» kävi myrskyisä huuto.

Tuli valloilla on, väkijoukko kuin meri
tuulien ruoskima pauhaten kuohuu.
Tuli valloilla on, pyhä temppeli herjattu,

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.